

ELS DRACS DE MOLINS DE REI: LLUM, FOC I TRO

Temps era temps que a la Serra de Collserola, prop de l'Ermita de Santa Creu, hi vivia un drac negre com el carbó que tenia atemorits els pagesos, els vilatans i tots els que passejaven pels camins d'aquella contrada. Les nits de tempesta, amb el cel esquerdat de llamps i trons, i la lluna amagada, potser també morta de por, el ferotge drac negre feia basarda de debò de veres.

Tal vegada et preguntaràs com era aquesta bèstia que feia tanta i tanta por. Doncs si ho vols saber, para bé l'orella i obre de bat a bat els ulls! L'animal era gros una cosa de no dir. A cada passa, les seves potes gegantines, ferrades amb urpes de lleó, feien tremolar el terra. No tenia una cua, que en tenia tres, tres serps dansant a l'aire sense aturador. I al final de cada cua una punta de sageta amenaçava qui gosés atansar-se a la fera. Una serralada de punxes recorria la carena del seu cos i li donava una aparença realment bestial. El coll, llarg i gruixut, es movia amunt i avall, cap a un costat i cap a l'altre, com una anguila. Gràcies a l'agilitat d'aquest coll, el drac, ocult entre mates i bardisses, clavava queixalada per sorpresa als ramats de vaques i ovelles que la gent duia a pasturar. El cap, ample, voluminós, mostrava un poderós i monumental bec d'àliga, i era coronat per unes banyes que l'animalot emprava per trencar les branques de les alzines i construir-se caus ben confortables on podia jeure i descansar després de caminar per tota la cresta de la Serra de Collserola. Els ulls immensos, d'un vermell fogós, ho escodrinaven tot i s'encenien com un parell de fars quan la fera s'enrabiava.

Aquella era una època de cavallers i princeses, de reis i senyors feudals, de pagesos i de frares, de bruixes i bruixots, de fam, de misèries i de pestes. Pobra gent!, només els feia falta un drac! Els vilatans dels pobles i masos arrelats a la Serra de Collserola van demanar als governants que els lliuressin d'aquella bèstia terrible que els tenia tenallats i campava sobiranament per prats, boscos i muntanyes.

Els senyors feudals van fer una crida a tots els cavallers de les seves terres. Els calia un bon escamot de guerrers lleials i valents, capaços de plantar cara i vèncer aquell drac maligne. Molts s'hi varen presentar i es va armar un exèrcit de nobles combatents encapçalats pel cavaller d'Olorda. Bona aventura, la d'anar a buscar-li les pessigolles al drac! Què eren, aquells homes, valents o temeraris? Eren, això sí, gent d'honor, fidels seguidors del codi de cavalleria. No els importava morir defensant causes justes. El destí va fer que topessin amb la fera al coll d'Olorda. La lluita no va ser fàcil ni curta. Crits de dolor i de guerra, cops d'espasa i esbarts de llances volant i cercant la bèstia, esquitxos de sang que tenyien les armadures de vermell, udols esgarrifosos del drac que l'eco de les muntanyes rebotava entre les valls i els pobles del voltant. Hores i més hores de combat fins que, punxat i ferit per tot arreu, el drac negre va caure mort.

Els vilatans dels pobles veïns van voler veure el cos sense vida del que ja es coneixia com el Drac d'Olorda. Una processó d'homes, dones i canalla van desfilar per veure la fera morta. I tothom qui anava li posava terra o pedres al seu damunt per impedir per sempre més les males accions d'aquella bèstia horrible. El cos del drac negre va quedar enterrat prop de l'ermita i de les coves que allà hi ha. I els anys van anar passant i la memòria del monstre es va anar esborrant entre la gent, fins al punt que un pila d'anys més endavant

semblava que ningú recordés aquell drac ni tampoc els mals de cap que havia fet passar als visitants de Santa Creu i de la Serra de Collserola.

Però... tothom havia oblidat el drac? Doncs no; tothom, no. Unes bruixes de la veïna població de Molins de Rei volien que el drac tornés a la vida i els ajudés a fer malifetes. Per això es reunien en un indret que es coneixia i es coneix encara com el Pla de les Bruixes. Les bruixes, capitanejades per l'Eulàlia, vinguda des de Barcelona feia anys i casada amb el molinenc Berenguer, ballaven a l'entorn d'una pila de pedres tot dient paraules estranyes i invocant l'esperit del drac. I fent aquestes bruixeries van arribar a sentir sorolls ben rars, i el frec de les branques dels arbres en moviment, i un clapoteig misteriós a la vora d'un rierol. Sovint pensaven que la criatura invocada havia d'aparèixer màgicament, d'un moment a l'altre, per la riera de Sant Bartomeu. Però res no passava. Aquelles bruixes no se'n sortien per més que s'hi esforçaven amb tot l'afany. El drac no apareixia per enlloc.

El que les bruixes no sabien era que cada vegada que invocaven l'esperit d'aquella bèstia, de les restes del drac en sortia sang. Aquest era el clapoteig que les bruixes sentien vora el rierol sense poder explicar-se què redimonis produïa aquella remor. Sí, del cos sense vida del drac en rajava sang, una sang de tonalitats ben especials: un vermell ben fosc es combinava amb tons groguencs i blavosos. I la sang llefiscosa del drac s'anava acumulant en una de les coves fosques que hi ha prop de l'Ermita de Santa Creu. L'embassament de sang s'anava fent gran i més gran fins que, de mica en mica, va prendre, com per art d'encanteri, la forma de tres ous de drac, cada un d'un color diferent.

Desconeixedores d'aquest doll de sang i dels ous que n'havien sortit, i cansades dels seus fracassos, les bruixes de Molins van deixar córrer els intents de fer revivre el drac. I aquells sorolls ben rars i el clapoteig misteriós del rierol, i el mateix Drac d'Olorda, ara sí que van ser ben oblidats. Esclar que l'oblit de les bruixes no va impedir que, a les coves de Santa Creu, ben amagats, els ous es fessin cada cop més grossos. I a l'interior d'aquells ous anaven desenvolupant-se unes cries de drac ben curioses. No eren negres i ferotges com el seu pare, el Drac d'Olorda. Eren tres figures que, com el drac pare, això sí, tenien les cues ben recargolades i acabades en punxa. I com ell, també lluien banyes al cim de la testa. I cadascun d'aquests cadells de drac tenia, a més, una característica pròpia que el diferenciava dels altres dos: un presentava una cresta de punxes a la seva espatlla; l'altre tenia els ulls grans com els vidres d'una claraboia, i el tercer mostrava una boca en forma de bec.

Els tres dracs, amagats per les terres de Collserola, visitaven totes les coves de Santa Creu d'Olorda, des de la cova dels Encantats fins a la cova de l'Or. Però sempre tornaven a la cova on van néixer, que era on se sentien realment segurs. Si sortien de la seva cova nadiua era per mirar de distreure's fent bromes i petits ensurts a la gent que es passejava per la Serra de Collserola. Que potser has sentit mai alguna fressa mentre trespaves pels camins de Collserola? Has sentit, tal vegada, alguns sorollets sense saber d'on venien?

Els tres dracs s'entretenien d'aquesta manera. Fins que un dia van notar una escalfor molt forta que venia de la vila de Molins de Rei. Aquesta escalfor els va despertar l'instint d'escopir foc, el foc que el drac pare treia pels queixals. I ja em tens els tres dracs anant cap al poble seguint la Riera de Sant Bartomeu, prop d'on les bruixes havien invocat anys enrere l'esperit del Drac d'Olorda. I xino-xano, els tres dracs van arribar a la plaça de la vila

de Molins de Rei on es feia una festa molt sonada. I sense adonar-se'n es van trobar ballant i saltant amb el foc dels Dimonis de Molins de Rei, que, amics com són del foc i les guspíres, els van donar la benvinguda.

A partir d'aleshores, els tres dracs formaven part d'aquell poble tan bonic i ple de tradicions i de costums: els gegants Miquel i Montserrat, Bernat i Candelera, el Camell, el Cuc, els Diablers de l'Agrupada, l'Entxuscat, els Matossers,... Això sí, els faltava tenir un nom. Els Dimonis i els Dracs de Molins de Rei van tenir una bona pensada: entre tots els vilatans i vilatanes escollirien els seus noms. I vet aquí que per la Fira de la Candelera es va organitzar una votació popular. De tots els noms que s'havien proposat, els molinencs i les molinenques van triar els de Llum, Foc i Tro. Aquests noms els feien molta patxoca perquè, a més de sonar bé, recordaven l'origen fantàstic dels tres animalons.

I si la malfiança no et deixa creure en aquesta història, puja a Santa Creu d'Olorda. Ves a la Pedrera dels Ocells, prop de l'ermita, on hi ha unes coves discretament situades. Allà hi trobaràs les restes ennegrides del Drac d'Olorda. I si, valent o valenta com ets, puges després d'una nit de tempesta i sense lluna, podràs comprovar com regalima la sang de tonalitats variades que, en el seu dia, va originar els Dracs de Molins de Rei: Llum, Foc i Tro.

Text revisat i adaptat per Xavier Blanch